

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ¹

«Όταν ὁ Τόνης ἠγέρθη νὰ φύγῃ καὶ ἐπλησίασε τὸν τοῖχον, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ διασκελίσῃ, ἡ νεῖνις ἐνεθυμήθη νὰ τον ἐρωτήσῃ :

« Καίμένε, πῶς ἐμπόρεσες νάναίθης ἐδῶ ἐπάνω ;

— Ἀμὴ ἐσύ πῶς μπορεῖς ;

— Ἐγὼ τὸ ξέρω καλὰ· ἀνεβουκατέβηκα χίλιες φορές.

— Μπᾶ, ἃ δὲν εἶνε τίποτα. Εὐκολία καὶ ἀσφάλεια . . . Ἀπὸ δῶ θὰ σε πάρω νὰ φύγουμε καμμιὰ βραδιὰ ἅμα ἰδοῦμε καὶ ἀποιδούμε . . .

— Φτάνει νὰ θέλουμε, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ ἴδιο εἶνε ! »

Ἦρπασε τὴν περίστασιν καὶ μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ἀστειότητος, μὲ τὸν γέλωτα τὸν φαιδρόν, ἔρριψε μίαν ἀκτῖνα τοῦ ἐνδομύχου του πόθου. Διάβωλε ! δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ ἄλλως εἰς κόρην, ὅσον ἐρωμένη του καὶ ἂν εἶνε, πρότασιν ἀπαγωγῆς, ἢ ὅποια γενικῶς θεωρεῖται ὡς ἀτιμωτική. Ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα, προκειμένου περὶ τοῦ Τόνη, παρέβλεπεν ὅλα τᾶλλα. Ὁ πόθος του ἦτο πόθος καὶ αὐτῆς ἐνδόμυχος καὶ εἰς τὴν ἀστειότητα ἀνταπήντησεν ἀμέσως σοβαρά, ἐνδοτική, ὑποκύπτουσα. « Ὅ, τι ἤθελεν. Ἦτο ὁ κύριός της, ὁ ἐξουσιαστής της. Ὁ ἔρωσ τὴν εἶχε κατανικήσει . . . Ὁ Τόνης ἐκλονίσθη ὑπὸ παλμοῦ χαρᾶς. Ἐκυψε καὶ ἐναγκαλισθεὶς θερμῶς τὴν νεάνιδα τῇ εἶπε, μεταξὺ τῶν φιλημάτων τοῦ ἀποχαίρετισμοῦ, ἄνευ ἔγχρους ἀστειότητος πλέον :

« Ναί, θὰ σε πάρω νὰ φύγουμε . . . ἀγάπη μου, κυρά μου . . . νὰ φύγουμε. Δὲν εἶνε ἄλλος τρόπος νὰ εὐτυχήσουμε. Νὰ σε πάρω καὶ νὰ φύγουμε ».

Ἀπεχωρίσθησαν. Κατῆλθεν ἐκεῖνος, τῇ ἔστειλε μακρόθεν τὸ τελευταῖον φίλημα καὶ ἠφανίσθη.

«Θέλει, θέλει, τῆς τῶπα» ἔλεγε μετ' ὀλίγον πλήρης χαρᾶς ἐκχειλιζούσης εἰς τὸν Λούκαν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπερίμενεν. « Ὅποτε τῆς πῶ θὰ φύγουμε.

— Καὶ πότε, τέλος πάντων ;

— Ἀμὰ ἰδοῦμε καὶ ἀποιδούμε ».

Ἐβάδιζον ἀνταλλάσσοντες λέξεις ταχείας. Ἦτο ἀργά· εἰς τὸν δρόμον σκότος καὶ ἐρημία. Μόνον τὸν Ἀστυνόμον ἀπῆντησαν, ἀκολουθούμενον ὑπὸ τινων κλητῆρων καὶ ἓνα τρελλὸν ἐπαίτην ῥακένδυτον, σύροντα τὸν ἐξηθρωμένον πόδα κοπιωδῶς ὑπὸ τὰς στοὰς τῆς Πλατείας Ῥούγας. Τοὺς σωροὺς τῶν σκουπιδιῶν, τοὺς ὁποῖους θάπεκόμεζε τὸ πρῶτ' ὃ καὶ τὸν τῆς καθαριότητος, ἐσκάλλιζαν ἐκεῖ κύνες τινὲς ἄγρυλλοι, εἰσερχόμενοι νύκτωρ ἀπὸ τὰς πλησίον κώμας καὶ τὰ προάστεια μὲ τοιοῦτον σκοπόν. Ἀπὸ τὸ στόμιον τῶν δρόμων, τῶν ὁδηγούντων πρὸς τὴν θάλασσαν, εἰσέβαλλε ῥεῦμα ἀέρος ὑποψύχρου καὶ ἐνίοτε ἐνδυναμουμένου. Οὕτε καὶ τὸ ἡσθάνετο ὁ Τόνης. Ἀνέστειλε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετῆρει ὑψηλὰ τὴν στενὴν βαθυκύανον λωρίδα, τὴν περικλειομένην ἐνθεν καὶ ἐνθεν ὑπὸ τῶν γείσων τῶν στεγῶν, ἅφ' ἧς τὸν ἠτένιζαν μυριάδες ἀργυρῶν ὀμμάτων μειδιώντων . . . Ἀ, πόσον ἡσθάνετο τὴν χαρὰν καὶ

τὴν ἐλπίδα . . . Καὶ δὲν τον ἤξευρε κανεὶς καὶ δὲν τον εἶδε κανεὶς. Ἐκαληνύκτισε τὸν καλὸν Λούκαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἀπὸ μίαν ὀπισθίαν θύραν μικράν, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἐκράτει τὴν κλεῖδα καὶ ἀνῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν του κατευθεῖαν, χωρὶς νὰ τον ἐνοχλήσῃ κανεὶς. Προφύλαξις καὶ μυστικότης. Ἐν σκότος εὐχάριστον, εὐτυχὲς τὸν περιέβαλλε καὶ τον ἐθώπευε. Πῶς τὸ ἄγαποῦν αὐτὸ οἱ ζηλότοποι ἐρασταί, ὅταν κρύπτῃ τὴν εὐτυχίαν των ἀπὸ τὸν κόσμον . . .

★

Ποῖν ἀποκοιμηθῇ ὁ Τόνης, ἡγάπα νάναγινώσκῃ κανὲν βιβλίον, ποίημα, ἢ μυθιστόρημα. Ἀπόψε εἶχε τὸν *Βασιλικόν*, τὸ παλαιὸν δρᾶμα τοῦ Ἀντωνίου Μάτεσι, τὸ περιγράφον ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ τόπου του, ἐπὶ τῆς παρελθούσης ἐκατονταετηρίδος. Αἱ φιλολογικαὶ δυνάμεις τοῦ Τόνη δὲν ἦσαν τόσῳ μεγάλαι, ὥστε νὰ ἐννόησῃ ὅ, τι εἶχεν εἰς χεῖράς του ἓν ἄγνωστον ἀριστούργημα· ἀλλὰ καὶ οὕτως ἡ ἀνάγνωσις τοῦ δράματος ἐκείνου τῷ ἔκαμνε μεγάλην, πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν. Εὗρισκε σημαντικὰς ὁμοιότητας μεταξὺ τοῦ Δραγανίγου καὶ αὐτοῦ, τοῦ Δαρείου Ῥουκάλε καὶ τοῦ πατρός του. Ἡ ἐποχὴ ἠλλαξεν· ἀλλ' αἱ ἰδέαι ἦσαν αἱ ἴδιαι, ἡ πάλη ἡ ἴδια, τὰ μέσα τὰ ἴδια. Τὸν ζόφον τὸν ἐπιχυθέντα εἰς τὴν ψυχὴν του ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν πρώτων σελίδων τοῦ βιβλίου, διέλυσε ἡ αἴγλη τῆς νέας ζωῆς ἡ ἀναδιδόμενη ἐκ τῶν τελευταίων. Ἡ νίκη τοῦ Δραγανίγου τὸν ἐνέπλησε χαρᾶς καὶ ἐλπίδος. Ὅταν δὲ ἀπεκοιμήθη σιγὰ μὲ τὸν τόμον ἀνοικτὸν ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ τὴν λάμπαν ἀναμμένην πλησίον του — εἶδεν ὄνειρα ὠραῖα, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα μόνον οἱ καλοὶ ποιηταὶ ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ μας ἐμπνέουν.

Η'.

Ἦλθεν ἡ ἀνοιξίς. Ἀπὸ οὐρανοῦ ἀνερέλου ὁ ἥλιος ἐξηκόντιζεν ἀκτῖνας καθέτους. Εἰς τὸ θερμὸν τοῦτο φίλημα ἐξεβλάσταιναν τάνθη ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς γῆς καὶ οἱ πόθοι ἀπὸ τὰ στήθη τᾶνθρώπων. Τὸ φῶς ἐπλημμύρει τὴν κτίσιν καὶ τῆς ζωῆς ἡ χαρὰ ἐφώτιζε τὰ πρόσωπα. Ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος ἔλαμπον τὴν δειλὴν ζῶναι γλυκῶν χρωμάτων, ἀπὸ ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα χρωματίζονται τὰ ἐρῶδη πλάσματα τῆς φαντασίας. Ἦλλαξεν ἡ ὄψις τῆς μικρᾶς πόλεως, ὅπως καὶ τῆς ἀπεράντου ἐξοχῆς. Ἡ παραλία μὲ τὸ στενὸ μακρὸν τοξοειδὲς λιθόστρωτον, περιζωννύον τὴν ἑκτασιν τῆς θαλάσσης, ἀναπαυομένης ἐκ τοῦ μακροῦ χειμερινοῦ σάλου, ἐπανεῦρισε τοὺς καλοὺς τῆς περιπατητάς, οἱ ὁποῖοι τὴν διέσχίζον ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ Λιμένος μέχρι τοῦ Ἀμμου, ἢ ἐκάθηντο εἰς τὰ τραπεζάκια τῶν καφενείων, τὰ παρατεταγμένα εἰς δύο στοίχους μακροῦς. Ἡ παράταξις αὕτη τῶν ὑπαίθριων καθισμάτων, ὁμοῦ μὲ τὰς παντοειδεῖς σκιαδὰς τὰς ἀπλουμένας πρὸ τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων τῶν καταστημάτων τὴν ἡμέραν ἐφ' ὅσον ὁ ἥλιος καίει, εἶνε ἡ χαρακτηριστικωτέρα τῆς πόλεως μεταβολή. Ἀλλὰ καὶ ἡ μουσικὴ ἀρχίζει νὰ παίζει εἰς τὴν πλατεῖαν τὸ ἐσπέρας συγκαλοῦσα περὶ τὰ χονδροειδῆ ξύλινα ἀναλόγια πολὺν κόσμον

μέ καινουργεῖς ἀχυρίνους πῖλους καὶ ἀνοικτοχρόους ἐνδυμασίας. Τὰ περίεζ καφενεῖα διδύον παγωτὰ πρωτογενοὺς ἐπαρχιακῆς τέχνης, ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια προκαλοῦν τὰς εὐφυολογίας τῶν ἀθηναίων ρεπόρτερ. Μακρὰν τῶν κέντρων καὶ τοῦ θορύβου, ἐξω λαϊκοῦ καφενεῖου, στένει καμμία κιθάρα, συνοδεύουσα ἄσματα ἐρωτικὰ· πολλάκις δὲ καὶ συναυλία ὁλόκληρος διαχύνει τὴν περιπαθὴ τῆς ἀρμονίας ἀπὸ λέμβου φωτοστολίστου, ἀυλακούσης ἡρέμα τὸ φωσφορίζον πέλαγος. Κῶμοι τοιοῦτοι καὶ ἐν ξηρᾷ σὲ ἀρυπνίζουν τὴν νύκτα· ἐγείρεσαι καὶ ἀνοίγεις πρόθυμος τὸ παράθυρον. Εἶνε ἀρχὰ· ἡ πόλις κοιμᾶται σκοτεινὴ. Ἐπὶ τοῦ μελανοῦ οὐρανοῦ γλυκολάμπουν οἱ ἀστερισμοὶ μυστηριώδεις καὶ ἡ ἐλαφρὰ αὖρα σοὶ φέρει τὴν εὐωδίαν τῶν μπουγαρινῶν καὶ τῶν ὑάσμων, ὁμοῦ μὲ τὸ δροσερὸν ἰώδιον τῆς θαλάσσης...

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο δύο ἔχομεν νὰ σημειώσωμεν γεγονότα. Τὸν γάμον τῆς δεσποινίδος Κεῖθς Τοκαδέλου μεθ' ἐνὸς νέου τηλεγραφετοῦ ἐν τῷ Ἀγγλικῷ Τηλεγραφεῖῳ, τοῦ ὁποῖου τὸ μόνον προσόν ἦτο ἡ κομψότης καὶ ἡ σωματικὴ εὐμορφία—*guarda e passa*—καὶ ἡ ἀπόπειρα τοῦ Ριχάρδου Τοκαδέλου πρὸς λύσιν τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων. Κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις διαμονὴν του ὁ φιλόστοργος αὐτὸς πατὴρ ἔρριψε τὰ δίκτυά του ἐπὶ μιᾶς πολυφέρνου νύμφης, κόρης εὐγενοῦς οἴκου, καταγομένου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, τὴν ὁποίαν κόρην, ἂν καὶ ἄσχημον καὶ ἀρκετὰ προχωρημένην, δὲν ἐθεώρησεν ἀναξίαν ὀλωδεῖδου νὰ γίνῃ κοντέσσα Τοκαδέλου. Τὴν γνώμην του αὐτὴν ἀνεκοίνωσε δι' ἐπιστολῆς του μακρᾶς καὶ συγχινητικῆς πρὸς τὸν Τόννη. Ἀλλ' ἔσυρεν ἐκ τῆς ἀπελπισίας του τὰς φασορίτας, ὅταν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔλαβε μίαν σύντομον καὶ ἀπότομον ἄρνησιν.

Ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα, οὐδενὸς ἐν τῷ μεταξύ εἶχον ἀλλοιωθῇ οὐσιωδῶς. Εἰς τὴν μικρὰν πόλιν, τῆς ὁποίας ἡρεμος εἶνε ὁ βίος καὶ αἱ ἐντυπώσεις βραδείαι, δὲν θὰ ἤρκει πρὸς τοῦτο οὐδὲ μεγαλότερον χρονικὸν διάστημα. Ὁ Γιακουμάκης Στέφας εἶχε χωνεύσει τόσον καλὰ τὴν ιδέαν τοῦ ἀδυνάτου τοῦ μεταξύ Τόννη καὶ Μαργαρίτας γάμου, ὥστε εἶχε σχεδὸν λησμονήσει τὰ διατρέξαντα· ἐνόμιζεν ὅτι ὅλα παρῆλθον, ἔπαυσε τὴν γρίνιαν καὶ οὐδὲ ὑποπτεύων ὅτι ὁ ἔρωσ τῶν νέων ἐξηκολούθει μυστικός καὶ ὅτι ὀλίγον πορρωτέρω τοῦ κοιτῶνος του τὴν νύκτα ἐξυφαίνοντο σχέδια κατὰ τῆς ἐπιμονῆς του, ἤρχισε νὰ σκέπτεται ποῖος ἄλλος νέος τῆς γειτονείας ἦτο ἱκανὸς νὰ δεχθῇ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν ἡρνήθησαν εἰς τὸν Τοκαδέλον καὶ εἰς τὸν Κατσουρέλαν. Ἡ ἐκλογὴ του πρὸς τὸ παρὸν ἐκυμαίνετο μεταξύ δύο· ἐνὸς ὀνομαζομένου Ἀλιβίζου, νέου ἰσχυροῦ, ξανθοῦ, κηροχρόου, μὴ μου ἄπτου, ὁ ὁποῖος ἦτο ῥάπτῃς ἀλλὰ καὶ πρῶτον βιολίον εἰς τὸ Θέατρον, — ἐπαγγελμα πρὸς τὸ ὅποιον ἡξυρόμεν διατὶ συνεπάθει ὁ Γιακουμάκης, — καὶ ἐνὸς ἄλλου μελαγχρῖνου καὶ κοντοῦ ἀγριανθρώπου, Πιτράκη τοῦνομα, ἐπὶ τοῦ γενειῶντος προσώπου τοῦ ὁποῖου ἀπετυποῦντο τὰ ἔγνη τοῦ βίου τῶν στερήσεων καὶ τῶν ἀθλιότητων, τὸν ὁποῖον ἐξῆσεν ὡς πτωχὸς

φοιτητὴς ἐν Ἀθήναις, διὰ νὰ γίνῃ ἰατρός ἀπὸ τὸν ὁποῖον καλλίτερος ἀσυγκρίτως ἦτο ὁ Γιακουμάκης. Ἀλλ' ἡ ταλάντευσις αὕτη δὲν ἦτο φεῖ! προωρισμένον νὰ καταλήξῃ ποτὲ εἰς ὀριστικὴν ἡρεμίαν.

Ὁ Τοκαδέλος ἀφετέρου ἐπιστρέψας μετὰ τὴν λήξιν τῆς βουλευτικῆς Συνόδου, ἐξηκολούθει νὰ φαίνεται ἐπίσης δυσχερῆς καὶ ἀκαμπτος μὲ τὸν υἱὸν του καὶ νὰ ἐκφράζῃ πρὸς τοὺς φίλους του φόβους μήπως ἀληθέψῃ ὁ λόγος του καὶ μήπως τοὺς κάμῃ καμμία συμφορὰ μ' ἐκείνη τὴ Μαργαρίτα ὁ Τόννης. Ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ μετριοπαθοῦς κύκλου ἐξηκολούθουν στρεφόμεναι αἱ ἐνδοτικώτεραι φύσεις, ἡ κυρία Κοντέσσα Τοκαδέλου, ἡ ὁποία, μήτηρ ἐπὶ τέλους αὐτῇ, τὸν υἱὸν τῆς ἤθελε νὰ ἔχῃ πλησίον τῆς ὅπως ὅπως· καὶ ἡ σιόρα Γιακουμάκαινα ἡ ὁποία μὴ εὐρίσκουσα ἐν ἑαυτῇ τὴν δύναμιν νάντιταχθῇ ὅπως εἶχε τὴν ἐπιθυμίαν κατὰ τοῦ συζύγου τῆς, περιορίσθη νὰ συστήνῃ ὑπομονὴν καὶ λήθην εἰς τὴν ἐγγονὴν τῆς, ἀρχίσασα πάλιν μὲ τὴν ιδίαν ὀρεξιν καὶ γαλήνην νὰ διηγῆται εἰς τὰ παιδιά τὰ παραμῦθια τῆς:

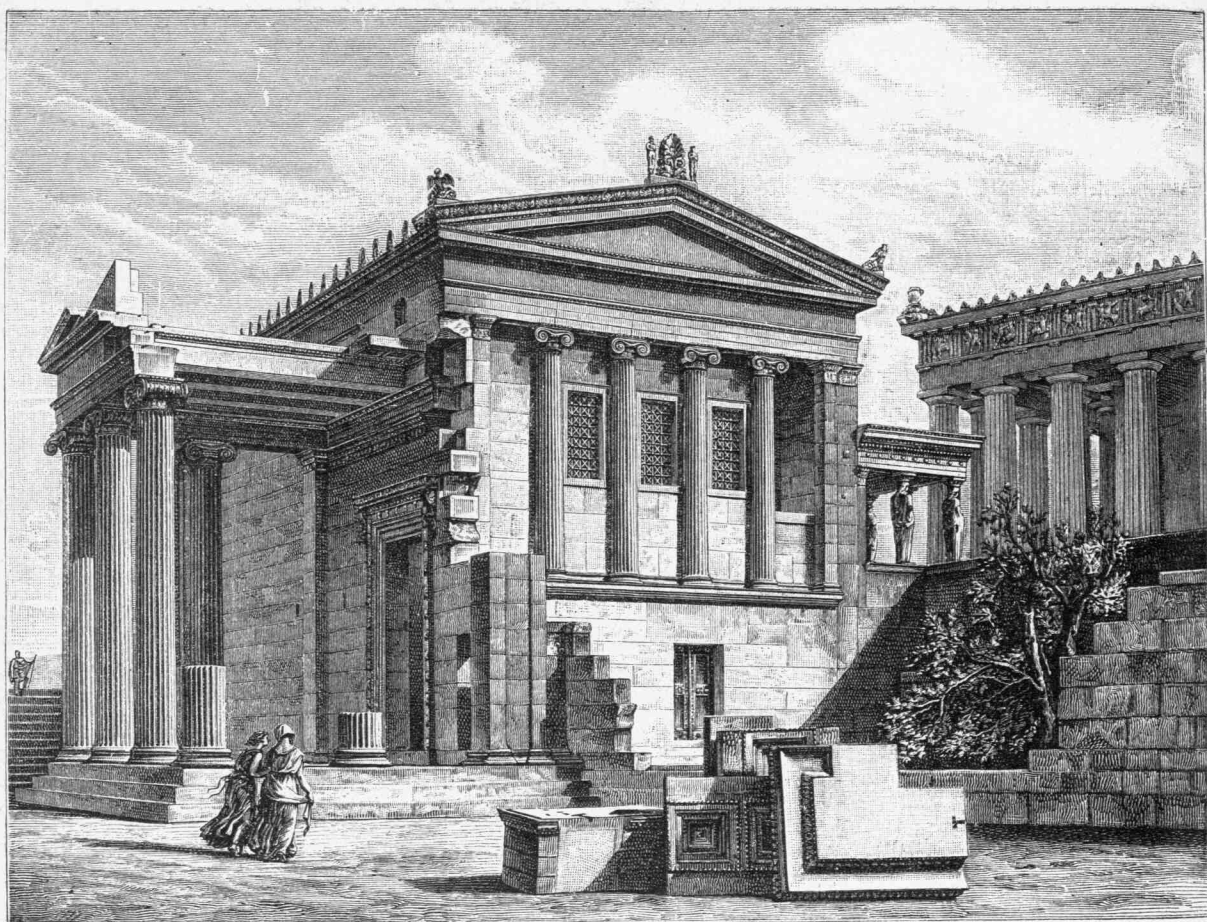
Κόκκινη, κλωνὰ δεμένη
Στὴν ἀνέμη διπλωμένη...

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κόσμος εἶχε σιωπήσει. Μετὰ τὴν πρώτην ἀπότομον ἐκλαμψίν ἡ φλόξ, ἑλλείψει νέας τροφῆς, κατῆλθε σιγοκαίουσα. Μόνη ἡ γλῶσσα τοῦ Πώπου Ἀράχτη δὲν ἴσχυε νὰ τὴν ἀναρρίπισῃ. Κάπου κάπου ἡρώτων ἂν τα ἔφτειασε ὁ Τοκαδέλος μὲ τὸ γυῖό του. Ἡ ἀπάντησις ἦτο ὅτι πλησιάζουν, διότι—καθὼς φαίνεται, ἀφεντᾶδες,—ὁ Τόννης ἐλησμόνησε τὴν Μαργαρίταν, ἐνεθυμοῦντο ὀλίγον τὰ παλαιὰ καὶ ἐσιώπων. Ἐπειτα εἶχαν καὶ ἄλλα νὰ σκεφθοῦν οἱ ἄνθρωποι. Μία κυρία ἐμπόρου τῆς μεσαιᾶς τάξεως, νεόπλουτος, ἐκατάφερε τὸν ἄνδρα τῆς καὶ τῆς ἀγόρασε ἕνα ἀμαξάκι, τὸ ὁποῖον διηύθυνε μόνη τῆς. Αὐτὸ ἦτο τὸν τὸν τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας.

Τῶν ἐραστῶν μας ἐν τούτοις τὰς καρδίας ἀνέφλεγεν ἔτι περισσότερον ὁ θερμὸς τῆς ἀνοιξέως ἥλιος. Ὁ χειμερινὸς ἐκείνος λήθαργος τοῦ αἰσθήματος, ὁ αὐτάρκης καὶ ὄνειροπόλος, ἀντικαθίστατο βαθμηδὸν ὑπὸ ὀρμῆς δράσεως καὶ κινήσεως. Οἱ πόθοι τῶν ἦσαν θερμοὶ καὶ οἱ ἐναγκαλισμοὶ τῶν παράφοροι. Εἰς τὰς συνεντεύξεις τὰς ὁποίας εἶχον τὸν συχνὰς ἐπανελάμβανον καὶ οἱ δύο ὡς ἐπωδὸν μακρὰς ἱστορίας ἔρωτος:

«Νὰ φύγουμε! νὰ φύγουμε!»

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης καθ' ἣν διὰ πρώτην φορὰν ἐρρίφθη ἡ φράσις, μυριάκις ἀντήχησεν ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ μικροῦ δώματος. Ἐστρεφον καὶ ἐπανεστρεφον τὴν ιδέαν αὐτήν. Τὸ εἶπον σοβαροί, μὲ συνεσπασμένους ὄφρυς, μὲ ἥρεμον καὶ βαρεῖαν φωνήν, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην μεθ' ἧς οἱ κακοποιοὶ καταστρώνουν τὰ ζοφερά των σχέδια. Τὸ εἶπον εὐθυμοὶ καὶ γελῶντες, μὲ φωνὴν διακεκομμένην καὶ ποικιλότονον, ὡς βατταρίζουν τὰ παιδιά τὰς τρυφερὰς λέξεις τὰς ὁποίας τοῖς ἐνστομίζουσιν αἱ παιδαγωγοί. Τὸ εἶπον περιπαθεῖς καὶ στενάζοντες, μὲ φωνὴν πνιγομένην εἰς ποπυσμούς καὶ φιλήματα, ὡς ἄνθρωποι δι' αὐτοῦ μόνου βλέποντες τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν:

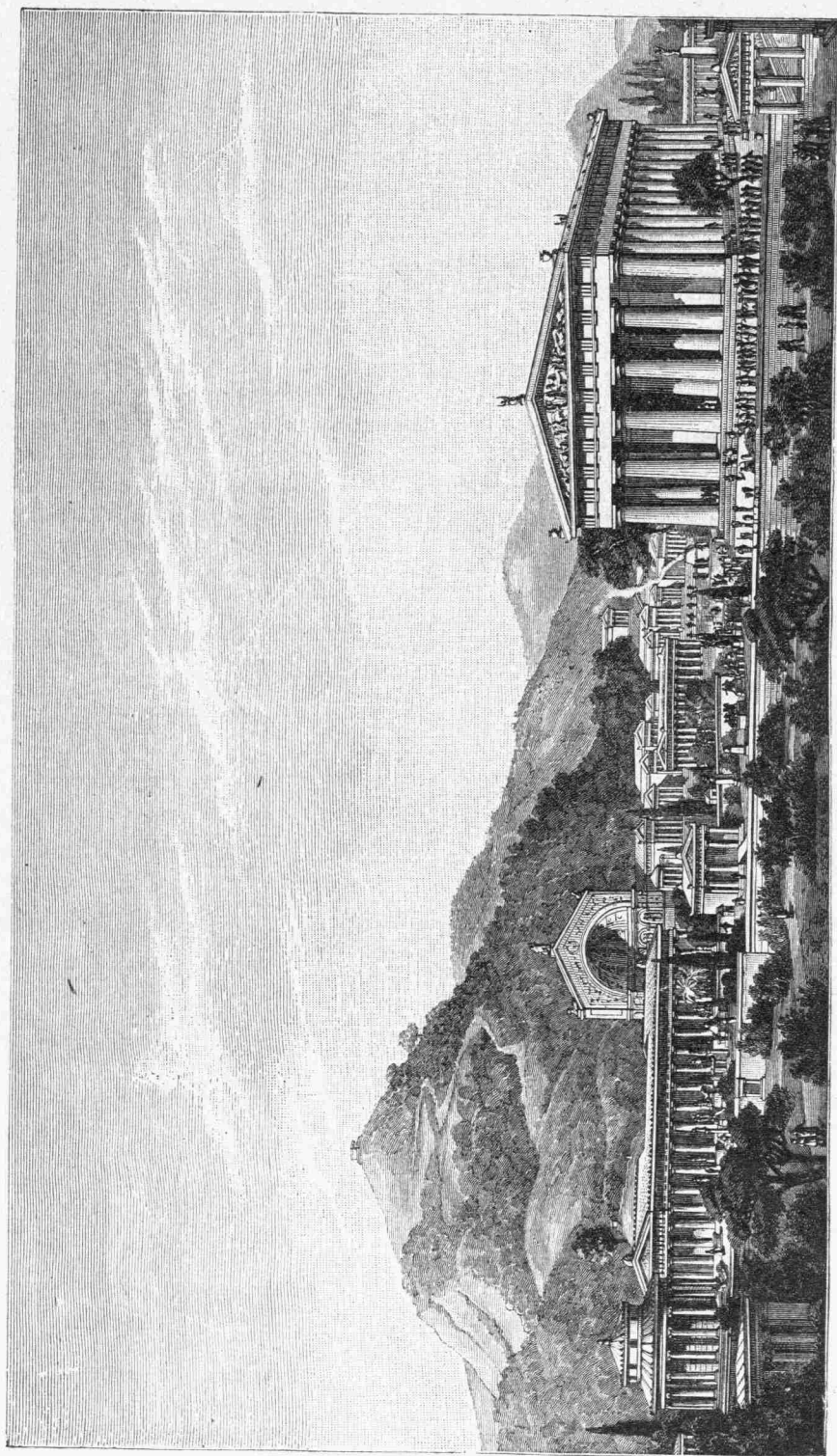
Τὸ Ἑρέχθειον ἐπισκευασμένον

«Νὰ φύγουμε! νὰ φύγουμε! . . .»

Καλὰ λοιπόν, νὰ φύγουν! . . . Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη ἐλπίς σωτηρίας. Ὁ μοναδικὸς ὅρος τὸν ὁποῖον εἶχε τάξει ὁ Τόνης ἐπληρώθη. Εἶδαν καὶ ἀπόειδαν οἱ ἄνθρωποι! Κατέστρωσαν τὸ σχέδιον ὅλον. Ὅσον εὐκόλος καὶ ἂν φαίνεται μία τοιαύτη ὑπόθεσις, πάντοτε ἐν τούτοις παρουσιάζει εἰς τὰς λεπτομερείας δυσχερείας τινὰς συνθέτους καὶ δυσυπερβλήτους. Μία ἐσθῆς παλαιὰ κρεμαμένη ἀπὸ καρφίου ὀπισθεν θύρας τινὸς εἰμπορεῖ νὰ διεκπεραιώσῃ τὰ πάντα, ὅπως ὀξεῖδιον ἐπὶ παλαιῷ τινος σύρτου νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα . . . Ἐπὶ τέλους ἡ σύνεσις, ἡ πονηρία καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῶν ἐνίκησαν καὶ εὐρέθησαν ἔτοιμοι μίαν τῶν ἐαρινῶν ἐκείνων ἐσπερῶν, κατὰ τὰς ὁποίας τῆς σελήνης τὸ τελευταῖον τέταρτον εὕρισκει τοὺς ἀνθρώπους τῶν συνοικιῶν εἰς τὰς κλίνας τῶν. ἀποχάμοντας πλέον νὰ το περιμένουν.

Τὴν ὥραν αὐτὴν ἀκριβῶς ἤνοιζεν ἡ Μαργαρίτα τὴν θύραν τῆς οἰκίας της, τὴν ἔσυρεν ὀπισθὲν τῆς ἐλαφρά — ὅσον ἡμπόρεσεν ἐλαφρά, — καὶ εὐρέθη εἰς τὴν ὁδὸν ὅπου ὁ Τόνης τὴν περιέμενεν. Δὲν ἐκράτει τίποτε εἰς τὰς χεῖράς της. Ἀπλούστατα ἐνδεδυμένη ἔφορε: μαῦρην ἐσθῆτα μακράν, χωρὶς κοσμήματα καὶ ἀπὸ τὸ κεφάλι ἓνα μαυροῦ μαῦρο, κουκουλωμένη μήπως τυχὸν ἤθελε κανεὶς τὴν ἀναγνωρίσῃ. Ματαίᾳ ὅμως προφύλαξις. Ἡ ὁδὸς ἦτο ἔρημος. Ἀνθρώποι τινες μόνον νυκτόβιοι ἠκούοντο ἄδοντες ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν μιᾶς ταβέρνας, τῆς μόνης ἀνοι-

κτῆς ἀκόμῃ ἐκεῖ. Ἡ ἡμισελήνος ἐπηργύρου τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, στέλλουσα μέχρι τοῦ βάθους τῆς ὁδοῦ ἀμυδρόν, προστατευτικὸν σκίῳφωσ. Ὀλίγον ἀπωτέρω, ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῆς Ἀμμου, μία ἄμαξα κλειστή, μὲ δύο ἵππους, ἐπερίμενε τοὺς φυγάδας. Ὁ ἄμαξηλάτης εὕρισκετο εἰς τὴν θέσιν του. Ἀμα ἐκεῖνος εἰσῆλθεν καὶ ἡ θυρὶς ἐκλείσθη μὲ ὑπόχωρον κρότον, σιγᾷ, οἱ ἵπποι ἐξεκίνησαν. Ἡ ἄμαξα δὲν ἔκαμνε πολὺν θόρυβον συρομένη ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου. Ἦτο ἐλαφρά, εὐκίνητος, καὶ ἐλήφθη ἐκτός τούτου φροντίς νὰ περιζωσθῶσιν οἱ τροχοὶ τῆς διὰ ταινίας λεπτῆς γουαταπέρκας. Διευθύνθησαν πρὸς τὴν παραλίαν ὀλοταχῶς. Ἐπὶ τῆς ἀκινήτου θαλάσσης ἡ σελήνη διέγραφεν αὐλακὰ φωτεινὸν ἀναπαλλόμενον καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὑπερύψου αὐτοῦ φωτός διεγράφοντο οἱ μελανοὶ ἱστοὶ τῶν πλοίων. τῶν ἠγκυροβολημένων καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τοῦ λιμένος. Τὸ θέαμα ἐποικίλλεν ὥς ἐν κηλειδοσκοπίῳ, καθόσον ἡ ἄμαξα ἔτρεχεν. Διῆλθεν ἐν βραχεὶ τὴν Πλατεῖαν καὶ διὰ πλαγίων παρόδων εἰσῆλθεν εἰς τὴν λεωφόρον τῶν Ὑψωμάτων. Ἀνθρώπους ὀλίγους ἀπῆντησαν καθ' ὁδόν, καὶ ἀμάξας δύο-τρεῖς. Προῦχώρησαν, ὥστε νὰ φήσουν ὀπισθὲν τῶν καὶ τὴν τελευταίαν τῆς πόλεως οἰκίαν. Ἐβαινον ἤδη πρὸς τὴν ἐξοχὴν. Τοὺς προσέβαλλε μακρόθεν ἡ μυροδόλος τῆς ἀτμόσφαιρας, ἀνωθέν τῶν ἀνεπετάσθη ἐλεύθερος ὁ οὐρανὸς της, ἀνεφάνησαν μετ' ὀλίγον τὰ πρῶτά της δένδρα, παρελάσαντα ὥς ἐν χορῷ καὶ

Ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ναὸς τοῦ Διὸς

τους ἐχαιρέτισαν ἀπὸ τῶν φύλλων οἱ τριγμοὶ τῶν γριλλῶν της . . .

Ἡ Μαργαρίτα ἤκροατο ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς ἀμάξης, κεκλιμένη πρὸς τὸ στῆθος τοῦ νέου. Ἦτο ἀνήσυχος καὶ ἔμφοβος. Τὸ κίνημά της τῆς ἐπροξένει ἀνησυχίαν, τρόμον, ἀγωνίαν διὰ τὸ ἄγνωστον. Ἀλλ' εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Τόνη, ἂν ἔχη τίποτε, ἀπῆντα ὄχι! ὄχι! Διότι πάντοτε ἡσθάνετο ἐν ἑαυτῇ τὸ θάρρος τῆς γυναικὸς τῆς ἐρώσεως, ἥτις ἀψηφᾷ τὰ πάντα καὶ ἐγκαταλείπει τοὺς πάντας, διὰ νὰ προσκολληθῇ τῷ ἐλεγκτῷ αὐτῆς ἀνδρὶ.

Αἰφνης ἠκούσθη τριγμός, ἐνταθεὶς μέχρι κρότου. Ὁ κλονισμός ἦτο βίαιος. Κάτι ἔσπασε . . . καὶ ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

*

Ὁ Γιακουμάκης Στέφας ἐξυπνήσας κατὰ τύχην μίαν στιγμὴν ἐν ᾗ προσεπάθει πάλιν νὰποκοιμηθῇ, ἤνοιξεν ἔμφοβος τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του :

«Μαργαρίτα! Μαργαρίτα! Καλέ, ἡ πόρτα μας ἦτανε; Μοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσα τὸ σαλιαδούρο.

— Ἔ; τί; ἡ πόρτα μας; » εἶπεν ἀναφυσῶσα διὰ τῆς μύτης ἡ Γιακουμάκαινα, ἡ ὁποία εἶχε τὸν ὕπνον ἐλαφρόν καὶ ἐξεσκοτίζεν ἀμέσως. «Ποῖος εἶνε τέτοιαν ὥρα στὴν πόρτα μας;»

Ὁ Γιακουμάκης ἐκτύπησε διὰ τῆς πυγμῆς τὸν τοῖχον, τὸν διαχωρίζοντα τὸ δωμάτιον τῆς ἐγγονῆς του καὶ ἐρώναξε :

«Μαργαρίτα! Μαργαρίτα!»

Ἐκτύπησε δυνατώτερον καὶ ἐρώναξε πάλιν :

«Μαργαρίτα! Μαργαρίτα!»

Ἀντ' αὐτῆς ἀφυπνίσθη καὶ ἀπήντησεν ἀπὸ τοῦ ἄλλου δωματίου ἡ σιόρα Νένε :

«Τί εἶνε, γυιέ μου, τί εἶνε;

— Δὲν εἶνε 'δῶ! δὲν εἶνε 'δῶ, μᾶς ἔφυγεν!» ἐψιθύρισεν ἐν ἀγωνίᾳ ὁ Γιακουμάκης, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐν εἶδος προαισθήσεως ἀνικητοῦ προστετέθη εἰς τὸ ἀμφίβολον διδόμενον τῆς σιωπῆς.

Καὶ ἐγερεθεὶς ἐν βίᾳ ἔχωσε τοὺς πόδας του ἐντὸς τῶν ἐμβάδων καὶ ὤρμησεν ἔξω τοῦ κοιτῶνος μὲ τὰ νυκτικά του.

Τὴν ἐρώναξε καὶ τὴν ἐζήτησε παντοῦ εἰς τὸ δωματίον της, εἰς τὸ μαγειρεῖον, εἰς τὴν ταράτσαν. Πούπετα! Κατῆλθε τὴν κλίμακα. Ἡ ἐξώθυρα ἦτο κλειστή, ἀλλ' ὁ σύρτης ἀπὸ μέσα βγαλμένος. Ἐφυγεν! Ἐφυγεν! Ἡνοίξε τὴν θύραν . . . τῷ ἦλθε πρὸς στιγμὴν νὰ τρέξῃ κατόπι της, ὅπως ἦτο γυνὴς. Εἰς τὸν δρόμον ψυχῇ. Ἠκροάσθη καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε κρότον ἀμάξης, ἀλλὰ μακράν, ἀλλὰ πολὺ μακράν. Δὲν ἦτο βέβαια ἡ ἄμαξα τῶν φυγάδων. Ἐνας σκύλος ἐγαύγιζεν εἰς τὴν Ἀμμόν. Ἦχος ἄλλος κανεῖς . . . Ἐστάθη οὕτω μίαν στιγμὴν καὶ ἀνῆλθε πάλιν τὴν κλίμακα. Αἱ γραῖαι εἶχον σηκωθῇ καὶ αἱ δύο καὶ ἐστέκοντο ἐκεῖ μὲ περιαλγῇ ὄψιν, ὑπὸ τὸ ἀσθενὲς φῶς, τὸ ὁποῖον ἦναψαν εἰς τὸ τετράραμνον κανδηλιέρι.

«Ἐφυγε! . . . Ἐφυγε! . . . Ἐφυγε! . . . εἶπεν ὁ Γιακουμάκης, τονίζων ἐκάστοτε διαφόρως τὴν λέξιν καὶ ἐξακοντίζων βλέμμα κεραυνοῦ κατὰ τῆς συζύγου του.

Ἐκείνη ἐτόλμησε νὰ στενάξῃ.

«Ναί! . . . βλέπε τα τὸρα τοῦ λόγου σου ποῦ τσ' ἔπερνες μέρος» ἐβρουχήθη ὁ γέρον.

«Ὡ σφοδρά μου, τσὴ κακομοίρας!» ἀπήντησε μὲ κλαυθμηρὰν φωνὴν ἡ Γιακουμάκαινα. «Καὶ πότε ἐγώ, γυιέ μου, τσὴ πῆρα μέρος; . . . Καὶ πότε ἐγώ ἤξερα τίποτε; . . . Ὡ κακὸ ποῦ μας εὔρηκε ἀπὸ τὸ θεο γιὰ τὴν κακία καὶ τὸ πινιὸ τὸ δικό σου, καὶ τὸρα θέλεις νάν τα ρίξῃς σὲ μένανε. Ὡμιέ!

— Ἐλα, ἔλα! ἄς τα τὸρα τὰ λόγια, γρήα. Μὲ τὰ λόγια δὲ σώζεται ἡ τιμὴ τῶν σπιτιῶνε. Σιωπὴ κηόλας μὴ μας ἀκούσῃ ἡ γειτονεὶα καὶ ἐγὼ ξέρω τί θὰ κάμω. Ξέρω, ξέρω, ἔγνοια σου.»

Δὲν του ἔμενε καμμία ἀμφιβολία ὅτι ὁ Τόνης ἦτο ὁ δράστης τῆς ἐκουσίας ἀπαγωγῆς. Πολλοὶ πολ- λάκις τοῦ το εἶπαν εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἰσχυροῦς του ἐπιμονῆς, τοῦ πινιού του, ὅτι θὰ τοῦ τὴν κλέψῃ ὁ γυιὸς τοῦ Τοκαδέλου. Νά, ἀπόψε ἔγεινεν. Ἡ Μαργαρίτα ἔφυγεν, ἔφυγε. . . Καὶ ὁ τόνος μὲ τὸν ὁποῖον ἐπρόφερε τὴν λέξιν, ἐνέκλειεν ὅλον τὸν σπαραγμόν τῆς ψυχῆς του, ὅλην του τὴν φρίκην διὰ τὴν συμφορὰν ποῦ τον εὔρε. Νάνοιξῃ τὴν πόρτα της μίαν κοπέλα καὶ νὰ φύγῃ. Νὰ ξεπορτίσῃ. Νὰ πάῃ μὲ τὸν ἀγαπημένο τσῃ. Νὰ κοιμηθῇ μὲ δαύτονε χωρὶς νὰ στεφχνωθῇ! Παναγία βοήθα! Καὶ τί ἄλλη μεγαλήτερη ἀτιμία ἦτανε γιὰ ἓνα σπίτι; Σιωπὴ τὸρα, σιωπὴ καὶ γρήγορα νὰ τρέξῃ, νὰ προφθάσῃ, νὰ τὴν πάρῃ, πρὶν ἀνανοθῇ ὁ κόσμος καὶ χάσουν οἱ Στεφάκοι γιὰ πάντα τὴν τιμὴ τους καὶ τὴν ὑπόληψιν τους . . .

Ἡ ἰδέα αὕτη τὸν ἐνεψύχονε καὶ τον ἐθέρμαινεν. Εἰς διάστημα ὀλίγων λεπτῶν ἐνεδύθη, ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸ μακρόν πολυπτυχον ἐπανωφόριόν του — νύκτα ὥρα ἦταν, — ἐφόρεσε τὸ μπερετόνι του καὶ ἐξῆλθεν. Αἱ δύο γυναῖκες ἔμειναν μόναι εἰς τὴν ἀπόγνωσιν. Ὅταν ἤκουσεν ἡ Γιακουμάκαινα τὸν κρότον τῆς θύρας, κλειομένης ὀπισθεν τοῦ Γιακουμάκη, ἐγονάτισε πρὸ τῶν εἰκονισμάτων της καὶ ἤρχισε θερμὴν καὶ ἀτελεύτητον προσευχήν. Ὅρθια ὀπισθεν της ἡ Νένε καὶ ὄχι πολὺ ὑψηλότερα τῆς γονατισμένης, μὲ τὸν λευκόν της κεφαλόδεσμον, ἤκουε καὶ ἐσταυροκοπεῖτο, ἀτενίζουσα δι' ὀφθαλμῶν ὑαλίνων τὴν ἐπάργυρον εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀντενακλᾷτο τὸ μικρόν ἡρεμον φῶς τῆς κανδήλας. Ἐξω ἡ φύσις ἡρέμει ἐπίσης καὶ ἡ ἡμισέληνος ἀνερχομένη πορεῖαν ἀνέφελον, διέχυνε λάμψιν ὡχράν. Ἀλλ' ἦτο ἡ σκηνὴ ὁμοία ὡς ἂν τὰ στοιχεῖα ἐμαίνοντο καὶ ἡ βροχὴ ἐπλατάγῃ καὶ ἐβρόντα ὁ κεραυνός.

*

Τὸ ἀπὸ τῆς οἰκίας του μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ Τοκαδέλου διάστημα, ὁ Γιακουμάκης διέτρεξεν εἰς ὀλίγα λεπτά. Ἐπεριπάτει ὅπως ἐσυλλογίζετο ταχέως, χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τίποτε ἄλλο ξένον τῆς ἰδέας του καὶ τοῦ δρόμου του. Ἐν τῇ μικρᾷ πλατείᾳ, πρὸ τοῦ ἀρχοντικοῦ, συνῆντησε τὸν κόντε Ρικάρδον, ἐπιστρέφοντα ἀργὰ κατὰ τὸ σῶνθηες ἐκ τῆς Λέσχης, ὅπου ἔπαίξε κοντσίνα ἢ ντισκουβέρτο. Ἀπόψε μετὰ τὸ πακινίδιον, — εἶχε χάσει εἰκοσιπέντε

λεπτά, — ἔκαμεν ἓνα ρομαντικὸν περίπατον μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ λιμένος, διὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ ὥραϊον θέαμα, καὶ ἐπέστρεψε μόνος, νυκτερινὸς πλέον ἀλλὰ βραδυπορῶν, ῥεμβὸς, ἐνθουσιάζων τὰς εὐτυχεῖς παννυχίδας τῆς νεότητος καὶ μὴ αἰσθανόμενος ὁρεξίν πρὸς ὕπνον διόλου. Ἦτο ἡ ἐπίδρασις τῆς ανοίξεως ἐπὶ στήθους, τὸ ὁποῖον εἶχε παρακμάσει. Ὅταν εἶδεν ἐρχόμενον κατ' ἐπάνω του τὸ μακρὺ καὶ ἄγνωστον ἐπανωφόριον, τὰ ἐχρειάσθη καὶ μηχανικῶς ἔφερε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ πλευρόν, ὅπου τὴν νύκτα ἐκοιμάτο πάντοτε ἐν ῥεβόλῃ. Δὲν εἶχεν ἄδικον ἀφέντης καὶ πρὸς ἐπίμετρον πολιτευόμενος, εἰς κάθε τόπον ἐδικαιούτο νὰ φροῖται ἐνεδρεύοντα τὸν δολοφόνον. Ἀλλ' ἄμ' ἀνεγνώρισε τὸν γέρω Στέφαν, τὸν φόβον του διεδέχθη ἐκπληξίς πολὺ μεγαλητέρα.

«Μπᾶ ! μπᾶ ! σιὸρ Γιακουμάκη ! Καὶ πῶς γιαμὰ τέτοιαν ὥρα ἐδώθης ;»

Καὶ αἰφνιδίως τὸν ἐδηξεν ἀνήσυχος σκέψις. Μὴν ἠυτοκτόνησεν ἡ Μαργαρίτα του καὶ ἤρχετο, ἐν τῇ παραφορᾷ ἐκείνῃ τῇ νυκτερινῇ, νὰ του παραπονεθῇ διὰ τὸν θάνατον ; Εἴμεθα συχνάκις ὑπερβολικοὶ ὅταν μαντεύωμεν τίποτε κακὸν ἀμυδρῶς. Ἀλλ' ὁ Γιακουμάκης σταθεῖς ἐμπρὸς τὸν ἐξήγαγε τῆς πλάνης εὐθύς, ἀποτόμως, μὲ λίγα λόγια καὶ δεμένα :

«Ὁ γυῖός σου μοῦ ἐκλείψε τὴ γκόναν μου. Νὰ τώρα, δὲν εἶνε λίγη ὥρα ποῦ βγήκε ἀπὸ τὴν πόρτα μου. Ποῦθ' ἐτραβήξαν, δὲν ἤξερω. Τοῦ λόγου σου σὰν πατέρας ποῦ εἶσαι, καὶ κάτι θὰ ὑποπτεύσαι, ζητάω νὰ με βοηθήσης. Θέλω τὴ γκόναν μου ἀπόψε, νὰ τὴν πάρω στὸ σπῆτι, νὰ γυρίσῃ, Κόντε μου, πρὶν τὸ μάθῃ ὁ κόσμος καὶ χαθῇ ἡ πόληψί μου. Ὑστερα βλέπουμε τί θάπογείνη».

Ὁ Τοκαδέλος ἐξεπλάγη, ἡ τοῦλάχιστον προσεποιητὴ μεγάλην ἐκπληξίν. Ἐστάθη στιγμὰς τινὰς ἄφωνος καὶ ἐθώπευσε μὲ τὰς δύο χεῖρας τὰς φαβορίτας του· χωρὶς δὲ νὰποβᾷ ὁλωσδιόλου τὸ θεατρικόν του ὕψος, ἀπήντησε :

«Γιακουμάκη, τ' εἶνε τοῦτα ποῦ ἀκούω ! . . . Ἀπὸ κείνο ποῦ μπορῶ καὶ ξέρω κ' ἐγὼ θὰ σε βοηθῶ». Ἐλα καὶ κάτι ὑποθέτω. Ἐλα γλήγορα, νὰ μὴ χάνουμε καιρό».

Εἰσῆλθον καὶ οἱ δύο εἰς τὸ προαύλιον. Τὰ κατόπιν ἦσαν ἐνέργεια καὶ κινήσις πυρετώδης. Ἀρμπνίσθη ὁ Ματθαῖος καὶ διατάχθη «νὰ ζέξῃ εἰς τὸ μινουτο τὸ καροντσῖνο». Ἐως οὗ δὲ ἀναβῇ μίαν στιγμὴν ὁ Τοκαδέλος νὰ πληροφορήσῃ περὶ τῶν συμβαινόντων τὴν Κοντέσαν, διὰ νὰ μὴν ἀνησυχῇ τυχόν, ὁ καλὸς ἱπποκόμος, μολονότι κατὰ τὴν παλαιάν του συνήθειαν ἐμουρμούρισεν ὀλίγον, εἶχεν ἐτοιμάσει πρὸς ἀναχώρησιν τὸ ἀμάξιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνῆλθον ὁ Στέφαν καὶ ὁ Τοκαδέλος.

«Τῇ Βαρές, γλήγορα ὅσω μπορεῖς !»

Καθ' ὁδὸν ὁ Τοκαδέλος ἐπεξήγησε πρὸς τὸν Γιακουμάκη τὴν ἐνέργειάν του καὶ τῷ ἀνεκοίνωσε τὰς ἐλπίδας του. Εἶχε μάθει κατὰ σύμπτωσιν ὅτι ὁ Τόνης του ἐσυμφωνοῦσε μίαν ἄμαξαν ἀνθρώπου ἰδικοῦ του νὰ τον φέρῃ ἀπόψε εἰς Βαρές. Τὴν ἀσήμαντον ταύτην λεπτομέρειαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐλάχιστην ἔδωκε τότε προσοχήν, συνέδεσεν ἀμέσως μὲ τὸ περιστατικόν, τὸ ὁποῖον κατήγγελλεν ὁ Στέφαν. Εἰς

Βαρές, τοποθεσίαν ἐξοχικὴν, ὀλίγον ἀπέχουσαν τῆς πόλεως, ὑπῆρχε τὸ κτῆμα κυρίου τινός, πολὺ φίλου τοῦ Τόνη, μετὰ τοῦ ὁποίου αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὸν ἐβλεπε πολὺ συχνά. Τὸ κτῆμα αὐτὸ δὲν ἐκατοικεῖτο· διότι οἰκογένειαν μὲν δὲν εἶχεν ὁ ἰδιοκτήτης, μόνον δὲ τοὺς μῆνας τῆς ἐργασίας, τοῦ τρύγου, ἐγκατέλειπε καὶ αὐτὸς τὴν οἰκίαν τῆς πόλεως. Ἐκεῖ ἀφεικτως θὰ ὠδήγει ὁ Τόνης τὴν Μαργαρίταν. Ἦτο κατάλληλον καὶ ἀσφαλὲς τὸ καταφύγιον. Ὅταν αὐριον εὐθύς θὰ παρυσιάζετο νὰπαιτήσῃ τὴν χεῖρά της καὶ τὴν προίκα της, ποῖος θὰ ἐδύνάτο πλέον νὰ τῷ προβάλλῃ ἀντίστασιν ; . . . Καὶ τὸ ἀμάξιον ἔτρεχεν ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῶν Ὑψωμάτων καὶ ὁ Γιακουμάκης, φωτισμένος πλέον περὶ τῶν συμβαινόντων, διηγεῖτο μὲ συγκεκριμέναις φράσεσι τὰποψινὰ του συμβάντα :

«Τί θὰ πῇ ὁ κόσμος τώρα ! τί θὰ πῇ !» διότι τί θὰ ἔλεγεν αὐτὸς διὰ τὴν ἀπείθειαν καὶ τὸ θράσος τῆς ἐγγονῆς του, πρὸς στιγμὴν τὸ ἐλησμονεῖ, ὅπως τώρα τὸ ἐλησμονεῖ καὶ ὁ δυστυχὴς ἐκείνος Τοκαδέλος.

«Καλὲ τ' εἶν' ἐκεῖ κάτου ;» ἠρώτησεν ὁ τελευταῖος οὗτος, πρῶτος διακρίνας μακράν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς λευκαζούσης ὁδοῦ, μελανόν τινα καὶ ἀσταθὴ ὄγκον.

Ὁ Ματθαῖος συνεκέντρωσε τὸ ἀέτειον βλέμμα του, ἀλλὰ μετ' ἀρκετὴν ὥραν ἤμπόρεσε νὰποκριθῇ μὲ κάποιαν πεποιθήσιν :

«Ναῖσκε . . . εἶνε μία καρότσα. . . κάτι θάπαθε καὶ στέκεται ἐδεκεῖ».

Καὶ βραβηδὸν ἐφ' ὅσον ἐπροχώρουν :

«Ἐ, ἔντηνε ! . . . Εἶνε πέζεμένοι οἱ ἀνθρώποι καὶ πολεμᾶνε νάν τη φτειάσουν.

— Οἱ δικοὶ μας θὲ νᾶναι !» ἀνέκραξεν ὁ Τοκαδέλος. «Βλέπω καὶ μία γυναῖκα μὲ τὰ μαῦρα».

Ὁ Γιακουμάκης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐβλεπε καλὰ ὅσον οἱ δύο ἄλλοι, περιωρίσθη νὰ αἰσθανθῇ ἓνα παλμὸν ἀνησύχου χαρᾶς. Τί καλὰ ἂν τοὺς εὑρίσκεν ἔτσι στὸ δρόμο ! . . . Ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασαν εἰς καλὴν ἀπόστασιν, ὁ Τοκαδέλος τὸν ἐβεβαίωσεν :

«Ὁ Τόνης, μάτια μου, ὁ Τόνης».

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΟΦΙΣ ΚΟΝΑΚΟΥΣΙ

Ταξιδιωτὰι ἀνερευνῶντες ἀπόκρυφα μέρη τῆς Γουάνης ἀπήντησαν ἐσχάτως περιέρχον καὶ τερατώδες ἐρπετὸν ἐντελῶς ἄγνωστον εἰς τοὺς συνοδεύοντας αὐτοὺς ἰθαγενεῖς.

«Αἱ σφαῖραι», γράφουσι, δὲν ἡδυνήθησαν νὰ καταβάλωσι τὸν γιγάντειον τοῦτον ὄφιν, ὅστις ἐξηφάνισθη εἰς λαθύρινθον λίθων ἀκροσπελάστων, «συγκινῶν τὰς στυλβούσας καὶ χρυσιζούσας ἐρυθρὰς φολίδας τοῦ δέρματος του».

Κατὰ τὰς διηγήσεις τῶν ὁ πελώριος οὗτος ὄφις, ὅλως διάφορος Βόα τοῦ μιγάδος, εἶναι ὁ περίφημος κατὰ τὸ κοινὸν ὄνομα Κονακούσι, ὅστις περιεγράφῃ ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ φυσιοδίφου Ἰωάνθαν Φραγκλίνου, κατέστη